

PŘÍBĚH

V LESE

Byl jeden z těch listopadových dnů, který nás dokáže přesvědčit o tom, že i podzim může být krásný. Slunce příjemně hrálo a všude kolem se rozprostíralo moře barevných lístků. Chvíli jsem tu nádhery pozoroval, až jsem se rozhodl, že vysvobodím svou namáhanou mysl od nudné práce a půjdu se projít. Nějakou dobu jsem se kochal krásným a teplým dnem. Po chvíli mě mé kroky dovedly k pěšině, vedoucí do lesa. Červené koruny stromů se po obou stranách cesty skláněly jako slavobrána a já najednou zaváhal, zda-li mám projít.

Les byl cítit sladce a vlhý vánek si pohrával se spadáním listů. Šel jsem dál a dál, unesen tou tajemnou nádhrou. Znenadání se mě však zmocnil pocit úzkosti. Les už mi nepřipadal tak působivý, všude byla jen černá barva pokroucených, vzrostlých stromů a červené listy.

Nejistým krokem jsem pokračoval hlouběji. Něco, jako by mě k sobě přitahovalo. Pak jsem obešel malý keřík a uviděl to. Válelo se to ve spadeném listí. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, co vlastně vidím. Ležela tam nějaká bytost, těžko říci, zda člověk. Bylo to celé zabalené v bílém prostěradle a převázané tenkým, ale pevným provazem, snad aby se prostěradlo nerozbalilo. Nejdříve jsem myslel, že je ta bytost, ta podivná věc, posypána listím, ale po chvíli jsem s úděsem zjistil, že jsou to krvavé skvrny. Byly jich desítky a já jasně viděl, jak se ty skvrny pomalu rozšiřují a krev z nich vytéká a mísí se s rudým listím.

Už jsem chtěl vykřiknout, ale v tom se to pohnulo. Trhavě, nelidsky. Začalo to sebou cloumat a šhubavě se to začalo ke

hororová povídka

mně přibližovat. Uvědomil jsem si, že neslyším žádné zvuky. Nemohl jsem odlepit nohy od země, ale jakmile se to připlazilo až k mým botám, konečně jsem začal pozpátku klopýtat a nakonec se dal na úprk. Koutkem oka jsem však viděl, jak se to v křoví okolo cesty hemží. Takhle útržkovitě to vypadalo, jako by tam byli obrovští, bílí červi. Ale já věděl, že to červi nejsou. Tak moc jsem se soustředil na křoviska, že jsem si nevšiml, že se mi do cesty připletla překážka. Pravou nohou jsem narazil do něčeho měkkého a tvrdě dopadl na zem.

„Pomoz mi!“ zachrčelo kousek ode mne. Obrátil jsem tím směrem tvář, abych spatřil to, co jsem už dávno tušil. Zabalená, zkrvavená věc trhla hlavou a tak zlostně vykřikla „Pomoz mi!“ až jí zpod promočené látky vytryskla krev a pokropila mi obličej. V tu chvíli jsem zařval i já a začal se neohrabaně zvedat na nohy. Vzápětí jsem viděl, že se z mírného svahu proti mně kutálí dolů desítky těch tvorů. Musel je přilákat ten hluk. Už jsem se dál nerozmyslel a utíkal, co mi nohy stačily. Až na okraji lesa jsem se zastavil, abych popadl dech. Zadíval jsem se zpět po pěšině, ale nic jsem neviděl. Dokonce ani zde nebylo nic slyšet, žádné typické zvuky lesa. Byl mrtvý, už když jsem do něj vcházel. Jediným pohybem bylo listí, líně padající ze stromů.

Domů jsem došel úplně vysílen a usnul jsem, sotva jsem ulehl. Nemusím vám snad ani říkat, že jsem se do týdne přestěhoval na míle daleko a do lesa už víckrát nevstoupil. Ale přesto mě trápí sny o těch děsivých tvorech. Byli to lidé, nebo ne? Jsem přesvědčen, že kdybych se pokusil pomoci jim, skončil bych, jako oni. Jako mumie v bílém prostěradle.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyslo: 7. 9. 2016

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, BLOODYMARY666

273

SIHÁČEK

září 2016

CO SE STALO

Jak to zvládáme

15. 6. — se po ranním slunci zatáhlo a začalo pršet. Déšť, i když ne už tak silný, vydržel až do večera. Byli jsme tak celou dobu v klubovně.

Začali jsme tím, že jsme se rozdělili na dvojice. Jako první měli svou úlohu sátky a nafukovací balóny. Jeden z dvojice navigoval, druhý, se zavázanýma očima, musel dostat balóny do koše. Vypadá to jednoduše, ale ukázalo se, že není až tak snadné navigovat. Třeba správně popsat překážky. Na druhé kolo se změnilo ve dvojicích role. Tentokrát však hráli všichni současně. Byla to pěkná mela.

Pak přišel pro dvojice úkol s provázkem a rolničkou. Na stolech byly PETky a úkolem bylo trefit rolničkou uzávěr. Pohybovat se musela dvojice jen na židlích.

No a potom přišel čas pro vyhlášení výsledků dlouhodobé hry REKORDMANI.

Nejprve jsme předali diplomy za rekordní výsledky. Každý „rekordman“ dostal diplom a magnetickou placku s emblémem hry. Ani ti, kteří nedosáhli žádného rekordního výsledku nepřišli zkrátka, dostali pamětní diplom a také placku.

Potom jsme si ještě přečetli konečné pořadí všech šestnácti účastníků. V dalším čase jsme si pustili video z italské »next Star«. Bianka tam předvedla Cupsong se svým podáním. A je to právě tento klip, který mě inspiroval k tomu, abychom si vyzkoušeli rytmickeklepačku s kelímky i my.

Pak jsme si rozdali letošní poslední »předprázdninové číslo« oddílového časopisu. No a na závěr jsme si ještě zahráli „plácanou“, kdy všichni sedí s dlaněmi na stole a rukama překříženými se sousedy a klepnutí se přesouvá od ruky k ruce. dvojité klepnutí pak obrací směr...

A už se naplnil čas a my si ještě jednou připomněli, kdy bude první schůzka po prázdninách. Vítězem červeného bodování se stala Lucka — gratulujeme.

